

Бріджертони. Пропозиція джентльмена

КУПИТИ

Про книгу

Софі Бекетт мріє бодай разочок сісти в карету й поїхати на бал. Натомість збирає на світські вечори мачушиних доньок. Рідний батько подбав, щоб Софі мала дах над головою, бо де ж графовій байстрючці на більше зазирати?! Але ж в обіймах сильного і вродливого Бенедикта Бріджертонна Софі почувається королівською особою! За пару годин до завтра мусить прожити маленьке щасливе життя, щоб укотре прокинутися звичайною камердинеркою. Час невблаганно спливає. Опівночі Софі поспіхом повертається додому, скидає сукню, блискучі сережки, черевички. Залишаються самі спогади про чарівного джентльмена, у якого ненароком украла серце. Бенедикт самими спогадами про таємничу леді в сріблястій сукні не вдовольниться, та чи наведуть кілька мізерних підказок і рукавичка з ініціалами на слід незнайомки?

Усі знали, що Софі Бекетт — байстрючка.

Слуги про це знали. Але вони любили маленьку Софі, відколи вона в три роки з'явилась у Пенвуд-Парку маленьким клубочком, замотаним у завелике для неї пальто. Її залишили під дверима однієї дощової липневої ночі. Саме тому, що її любили, всі вдавали, що вона, як стверджував шостий граф Пенвуд, осиротіла донька давнього друга. Ніхто не зважав, що в Софі такі самі очі кольору моху й біляве волосся, як у графа. Ніхто не зважав, що формою обличчя вона напрочуд подібна до графової матері, яка нещодавно покинула цей світ, чи що її усмішка достоту відтворювала усмішку графової сестри. Ніхто не хотів ранили почуттів Софі — а чи ризикнути власним життям — і вказувати на це.

Граф Річард Ганнінгворт ніколи не говорив про Софі або її походження, але напевне знав, що вона його байстрючка. Ніхто не бачив, що було написано в листі, який економка знайшла в кишені пальта Софі тієї дощової ночі: граф спалив листа за лічені секунди після прочитання. Він простежив, щоб папір скорчився й зморщився в полум'ї, та наказав облаштувати для Софі кімнату біля дитячої. Там вона відтоді й жила. Він називав її Софією, а вона його — мілордом; вони бачилися кілька разів на рік, коли граф приїздив додому з Лондона, що ставалося не дуже часто.

Але напевно найважливіше те, що сама Софі знала про своє походження. Вона не могла достеменно ска-зати, як дізналася, просто знала, і все — може, навіть знала про це все своє життя. Вона небагато пригадувала про себе до прибуття в Пенвуд-Парк, але пам'ятала довгу поїздку через усю Англію, а ще пригадувала бабусю, яка кашляла, хрипіла й мала страхітливо виснажений вигляд. Бабуся казала їй, що тепер вона житиме з батьком. Але найяскравіший спогад — як вона стоїть у дощ під дверима, знаючи, що бабуся ховається в кущах і вичікує: чи візьмуть Софі в дім?

Граф узяв дівчинку за підборіддя, підійняв її личко до світла, і тієї миті вони обоє зрозуміли правду.

Усі знали, що Софі була байстрючка, але ніхто про це не говорив, і всіх усе влаштовувало.

Поки граф не вирішив одружитися.

Почувши про це, Софі дуже зраділа. Економка сказала, що дворецкий сказав, що секретар графа сказав, що граф вирішив відтепер більше часу проводити в Пенвуд-Парку, бо ж стане сім'янином. Хай Софі за ним не надто сумувала (адже важко сумувати за тим, хто не приділяє тобі уваги, навіть коли живе з тобою під одним дахом), але думала, що могла б сумувати, якби вони зблизились, а якщо вони зблизяться, то, може, він і не від'їжджатиме так часто.

До того ж покоївка сказала, що економка сказала, що сусідський дворецький сказав, що графська суджена вже має двох доньок і вони майже однолітки Софі.

Софі сім років провела в дитячій на самоті. На відміну від інших місцевих дітей, її ніколи не запрошували на свята й події. Ніхто відкрито не називав її байстрам: це було б усе одно, що звинуватити в брехні графа, який одного разу оголосив, що Софі перебуватиме під його опікою, і більше до цієї теми не повертався. Але водночас граф особливо не намагався зробити так, щоб Софі прийняли. Тому найкращими друзями десятирічної дівчинки стали покоївки з ла-кеями, а за батьків були економка й дворецький.

Але тепер у неї з'являться справжні сестри.

О, вона розуміла, що не зможе називати їх сестрами. Розуміла, що для них вона буде Софією Марією Бекетт, графською підопічною, проте для неї вони будуть як сестри. І це найголовніше.

Тож одного лютого дня Софі сиділа у великій залі разом зі слугами й чекала, виглядаючи у вікно, чи не під'їжджає вже графська карета з новою графінею та її доньками. І з графом, звісно.

— Як гадаєте, я їй сподобаюся? — прошепотіла Софі до місис Гіббонс, економки. — Я про дружину графа.

— Звісно, сподобаєшся, любонько, — прошепотіла у відповідь місис Гіббонс.

Утім очі в неї були не такі впевнені, як голос. Нова графиня могла без ентузіазму сприйняти те, що в чоловіка є позашлюбна дитина.

— І я навчатимуся разом із її доньками?

— Немає сенсу вам навчатися окремо.

Софі глибокодумно кивнула, а тоді уздріла карету на під'їзній доріжці й аж засовалася.

— Вони тут! — шепотіла вона.

Місис Гіббонс потягнулася погладити дівчинку по голові, але Софі вже рвонула до вікна й буквально втиснула личко у скло.

Першим вийшов граф, після чого він нахилився до дверцят карети й допоміг спуститися двом юним дівчатам. На них були однакові чорні накидки. В однієї в коси була вплетена рожева стрічка, у другої — жовта. Дівчата відступили вбік, і граф допоміг вийти з карети останній пасажирці.

Софі, затамувавши дух, чекала, коли нова графиня спуститься.

Вона схрестила пальчики й пошепки повторювала:

— Будь ласка.

«Будь ласка, нехай вона мене полюбить».

Може, якщо графиня її полюбить, то граф також її любитиме, нехай навіть не називатиме донькою, але ставитиметься як до доньки, і тоді вони стануть справжньою сім'єю.

Софі у вікно спостерігала за тим, як нова графиня сходить із карети, а в кожному русі жінки було стільки грації та чистоти, що Софі згадався тендітний жайворонок, який час від часу прилітав похлюпатись у пташиному фонтанчику в саду. Навіть капелюшок графині прикрашала довга пір'їна, виблискуючи бірюзою в скупих променях зимового сонця.

— Вона прекрасна, — прошепотіла Софі.

Кинула швидкий погляд на місіс Гіббонс, щоб уловити її реакцію, але економка стояла струнко, дивилася прямо перед собою і чекала, коли граф заведе нову родину всередину й представить усіх.

Софі нервово ковтнула, не знаючи, де їй стати. Здавалося, визначене місце є в усіх, окрім неї. Слуги вишикувалися згідно з посадою: від дворецького до останньої посудомийки. Навіть собаки слухняно сиділи в кутку, а за повідці їх міцно тримав псар.

Однак Софі не мала свого місця. Якби вона була справжньою донькою цього дому, то чекала б нову графиню поряд із гувернанткою. Якби вона була справжньою підопічною графа, її місце було б там само. Але міс Тіммонс застудилася, тому не вийшла з дитячої. Ніхто зі слуг ні на мить не повірив, що гувернантка справді хвора. Ще ввечері вона почувалася . добре, але за оману її ніхто не винуватив. Урешті-решт, Софі була графською байстрючкою, і ніхто не хотів ризикувати образити нову графиню, знайомлячи з незаконною дитиною її чоловіка.

Рекомендована література

Біджертони. Роман із містером Біджертоном

Біджертони. Герцог і я

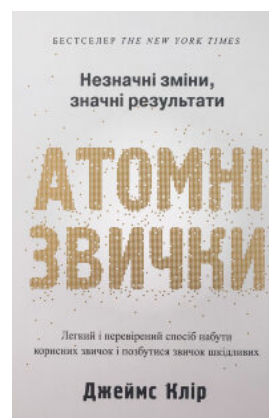
Біджертони. Віконт, який мене кохав

Біджертони. Серві Філіпу з любов'ю

Біджертони. Коли він був розпусним

Атомні звички. Легкий і перевірений спосіб набути корисних звичок і позбутися звичок шкідливих

Перейти до категорії
Романи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ